

Jiří Grant

AGENTURA

Jiří Grant

AGENTURA

Copyright:

Autor: Jiří Grant
Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou
2014

ISBN:
978-80-7512-103-5 (ePub)
978-80-7512-104-2 (mobipocket)
978-80-7512-105-9 (pdf)

PROLOG

Milí čtenáři. Než se začtete do dalších řádek, chtěl bych, abyste věděli, že příběh, který je v knize popsán, se takto nestal, jména osob jsou smyšlená a jakákoli podobnost čistě náhodná.

Cítím potřebu tuto skutečnost zdůraznit, protože v době, kdy se na nás z médií denně valí různá katastrofická odhalení, by se dalo lehce uvěřit, že se jedná o autentickou zpověď některého z členů popisované skupinky mladých účastníků.

Je však pravdou, že inspirací pro některé části knihy byly skutečné příběhy lidí, od kterých by běžný, slušný člověk takové chování ani nečekal.

Pokud se vám bude zdát, že se něco podobného stalo nebo snad děje ve vašem okolí, je to bohužel možné.

Pozitivní je podle mě to, že se situace kolem nás začíná zlepšovat a prostředí, jak se říká, čistit. Tak to alespoň poslední dobou cítím. Taky kolem sebe vidím stále méně znechucených lidí. A to je dobře. Protože je jen na nás, co budeme tolerovat. Jak si necháme ostatními lidmi život otrávit nebo snad dokonce zničit. Kolem je přece tolik možností a způsobů, jak ho prožít hezky.

Váš

Jiří Grant.

ZAČÁTKY

Bylo nedělní odpoledne, podzim roku dvanulajedenáct. Seděli jsme u kiosku „Pod kaštanem“ a věděli, že zítra do žádné rachoty nemusíme. Ani ne proto, že by se nám snad nechtělo makat, ale prostě a obyčejně jsme žádnou stálou práci neměli. Bylo nám přes dvacet. Tři kluci a jedna holka z menšího města. Den za dnem jsme víc a víc zápasili s drsnou realitou současné doby. Každý z nás sice vystudoval docela slušnej obor s maturitou, ale nějak jsme neodhadli poptávku společnosti po našich dovednostech. Jediný, kdo měl do pátku stálou práci, jsem byl já. Makal jsem jako rozpočtář na stavbě za jedenáct čistýho. Pro středoškoláka stavaře nic moc. Takže mě vůbec nemrzelo, že mi neprodloužili smlouvu. Teď tady tak sedíme a řešíme, co s tím životem dál.

Naproti sedí Vašek, automechanik a fanda do počítačů, teď taky bez práce, ale jinak pracant a férovej kluk. Nikdy nepokazil žádnou prdel a v autech a počítačích se fakt vyznal. Vpravo naše nejhezčí členka - Vendy. Fajn holka, která měla jen smůlu na rodiče. Nikdy o nich moc nemluvila, ale podle toho, že se vždycky roztrásla, když na ně přišla řeč, se dalo usoudit, že v hezkém prostředí určitě nevyrostla. V osmnácti odešla z domova a snažila se, jak to jen šlo, aby byla samostatná. Ale jinak nikdo z nás fakt nevěděl, co tam bylo. Jenom to, že fotr byl nějakej právník a matka snad profesorka. Vlevo seděl Richard, knihtiskař a grafik, samozřejmě taky bez stálého angažmá. Já jsem Daniel. Pozice rozpočtáře už je v mém případě taky minulostí. Ale to už tu zaznělo.

Všechny nás spojovala skutečnost, že naše perspektiva a vyhlídka, které by stály za zamyšlení, jsou na stávajícím pracovním trhu takřka nulové. S tím však nebylo možné se smířit.

My chtěli peníze, svobodu, úspěch a hlavně všechno hned. Když nám to nenabídl pracovní trh, bylo nám tehdy jasné, že se musíme postarat jinak.

Pochopitelně nám bylo taky jasné, že tady Mikulášové ani Santové nic nenadělují a nadělovat nebudou, živili jsme se, jak to jen šlo. Snažili se získat co nejvíc peněz pro slušný život. Zpočátku všelijakými příležitostnými kšeftíky.

Nejprve na hraně, později však stále častěji za hranou. A kontakty a zakázky - „nějak bylo potřeba ty naše kšefty kulantně pojmenovat,“ ty se nám docela rychle rozšiřovaly.

Byla z nás prostě obyčejná parta mladých lidí, které okolí, spíše více než méně, dotlačilo k podobnému způsobu života. Osud nás zázračně sblížil v době, kdy na nás dolehly podobné problémy. Problémy, které řeší většina mladých lidí. Mladých lidí, kteří nechtějí nebo nemůžou vyrůstat v bavlince, a kteří se o sebe musejí nebo chtějí postarat co nejdříve sami, bez pomoci rodičů.

Ne, že bychom se nesnažili najít si nějakou solidní, legální práci. Docela dlouho se o to každý z nás pokoušel. Práci přiměřenou a taky zaplacenou. Z domovů a okolí jsme věděli, jak lidi s penězi většinou zápasí. A to měli mnohdy jakž takž příjmy.

Moji rodiče byli třeba docela v balíku, ale jen já vím, za jakých podmínek a jaký to byl doma život. Od rána do večera byl a je fotr s mámou v presu a když se vidí a mají chvílku, tak se jenom dohadují, kdo se víc zasloužil o barák, o auto, a další...

To je tak asi všechno, na co z dětství budu vzpomínat. Vencovi před časem onemocněla ségra, takže celý jejich rozpočet jde na léčení. Jeho rodičům tak může někdo zkusit říkat něco o bezplatný zdravotní péči.

O Vendy už bylo něco málo řečeno a víc nikdo z nás ani nevěděl.

A v takový situaci vám nabízejí většinou rádobu podnikatelé práci za pár korun nad deset tisíc. V zemi, kde obyčejný bydlení člověka v jakýmkoli městě stojí právě těch deset tisíc korun. Místo jídla se pak má člověk asi jít pást.

Nejde říct, že by všechno kolem bylo špatně. My ale tehdy prostě chtěli žít jinak. Svobodně a mít trochu víc peněz. A byli jsme si jistí, že na to máme dost schopností.

Když Richard před časem poznal nějakýho týpka, začaly nás všelijaký ty kšeftíky docela dobře živit. Většinou to byly pojistný podvody s autama, a tak podobně.

Ted' se zhoupł na chatrné stoličce, ta se pod ním prohnula ve všech třech rovinách, zavržala, ale kupodivu se nezhroutila pod jeho solidně vypracovanou postavou.

„Hele, pánové a dámo,“ začal komisně a přerušil naše rozjímání. Když takhle začal, vždycky jsme věděli, že nebude žvanit do větru.

„Máme další kšefty. Ale ted' musíme začít trochu víc makat,“ chvíli se zatvářil tajemně.

„Tak zpívej,“ vyzvídal Vašek a chtěl se taky zhoupnout na židli. Když však ucítil, jak je rozvrzaná, tak toho raději nechal.

Richard se jenom pousmál a vyložil plán na příští týden a vlastně na další dlouhé týdny:

„Zejtra máme jednu káru. Na to stačíme tři. Vendy bude tady. Pro všechny případy.“

Bylo nám hned jasné, co to znamená.

„A od úterka mám kšeft zase pro všechny. Klasika. Sledovačka pro jednoho kámoše co má agenturu,“ dovysvětlil.

Vašek ho doplnil, že má taky nějaký tip.

„No, to jsem chtěl taky probrat,“ přerušil ho Richard a řekl tehdy to, na co už každý z nás nějakou dobu myslel. Nebyla jen potřeba a chuť se tím zabývat.

„Kšeftů začíná být dost. Měli bysme tomu dát nějakou formu. Sehnat nějaký prostory. A taky to líp plánovat.“

„Proberem to hned, jak budem hotoví s těma dvěma kšeftama.“

„Venco, my a Dan vyrazíme ráno v devět. A v týdnu probereme zbytek.“

RICHARD

Vyrůstal v pohodové rodině bývalého policisty, který se dal na dráhu soukromého detektiva, a jeho matka byla tisková mluvčí nějaké nemocnice. Oba měli kolem sebe plno zajímavých lidí a dostávali se velice často k ještě zajímavějším informacím, které uměli většinou velmi dobře využít. Takže jako rodina určitě nestrádala. Richardovi, jak dospíval, někteří přátelé rodičů očividně imponovali. Byli to většinou vlivní lidé. A vliv a peníze z nich čísel na všechny strany. Když dospěl, začal se dostávat stále častěji k zajímavým jednáním mezi rodiči a jejich přáteli. S některými se dokonce přátelil. Hodně mu to tehdy imponovalo. Nejvíce obdivoval jednoho mladého frajera. Byl nejspíš něčím jako lobbistou.

S Ríšou sem tam zašel na pivo a jednou mu naznačil, že někdy je potřeba některým věcem pomoci. Prostě naplánovat osud. Že o takové služby některý lidi napříč národem hodně stojí a jsou ochotní dost zaplatit. Taky mu mezi řečí naznačil, že na tyhle služby používá jednu skupinku kluků. Ale kdyby měl Ríša někdy zájem...? Zájem si přivydělat?

Nebylo se tedy čemu divit, že Ríša po každém konfliktu s rodiči snil o tom, jak se osamostatní. Když mu bylo dvacet a poznal, že kámoš Venca má stejné pocity, na nic nečekal, sbalil si doma věci a odstěhoval se.

Richarda jsme bez nějakých velkých řečí uznávali a respektovali. Měl nejvíc kontaktů, které nás živily.

Nikdy nám neřekl, jak se s takovýma lidma vlastně seznámil. Ani jsme to po něm nechtěli. Řídili jsme se podle zásad starých mafiánů.

„Co nevíš, to neprozradíš, atd.“

Na nic si nehrál, a když už něco řekl nebo připravil, nebyly žádné problémy. Takže jsme to neřešili a on byl od počátku takovým naším kápem.

Ale každý z nás měl svoje schopnosti a nikdo nebyl jenom do počtu. Byla z nás docela super schopná čtyřka. Svoje pevné místo měla mezi námi i Vendy. Dosavadní život z ní udělal holčinu do nepohody, která uměla využít všech svých předností a poprat se tvrdě se životem. Byla hezká, inteligentní a moc dobře to o sobě věděla. Dohromady prostě taková super parta schopná pro všechno a hlavně všeho. Jak se později ukáže.

Plán na příští týden byl tímto daný. Znali jsme se už dost dlouho na to, aby bylo jasné, že tak to bude a co se jednou domluví, bude taky platit.

Dál už se probíralo zase jen kde je nějaký mejdan nebo párty a u koho se kterej večer sejdem. Vždycky bylo dost možností. V nějakým klubu, u nějakých známých, nebo u nás doma. Bydleli jsme v docela dobrým čtyřpokojáku. Každý tam měl soukromí svého pokoje a ještě tam byla hala pro mejdany.

Vendula, která byla naše štěstíčko, dbala na pořádek. Ne, že by uklízela celý kvartýr, ale vždycky dala každému, kdo by se chtěl topit v bordelu, najevo, že tohle trpět nebude! Protože docela dobře vařila, uměla zapnout pračku a rozuměla si s námi prakticky ve všem, bylo nám klukům jasné, že nám ji muselo seslat samo nebe.

Po krátké době, když jsme se poznali ještě blíže, začala se postupně zapojovat taky do našich akcí. Holka se někdy moc a moc hodila.

Nikoho z nás proto ani nenapadlo a nepřipustil si myšlenku nějak ji naštvat nebo nedej Bože ztratit. Taky to byl super mejdan, když jsme ji poznali.

Bylo to fakt velký. Vendy si hned druhý den přinesla pár věcí a zabydlela poslední volný pokoj, který dosud stejně sloužil jako sklad. Nám to nijak nevadilo. Spíš naopak. Od té doby z nás byla čtyřka a takový stav nám vyhovoval. Žijeme jako taková větší rodina. Později se Vendy víc a víc sbližovala s Richardem. Prostě asi láska. No a to bylo taky fajn.

Perfektně jsme se doplňovali. Bylo dobře, že i Vendy mezi nás zapadla a přijala náš způsob života a obživy. Takže společně trávíme většinu volného, ale taky „pracovního“ času.

Super pro nás bylo, že jsme se sice rádi bavili, ale ke štěstí nám v klubech nebo jinde stačilo pár energitáků.

Že jsme si už tehdy zakládali na tom, jak vypadáme. Nechtěli jsme bejt nějaká parta bezvýznamnejch idiotů nebo socek. Proto žádněj velkej chlast a žádněj fet.

Našim vzorem nebyl ani Putin, ani Obama, nebo snad Di Caprio. Obdivovali jsme spíš Al Caponeho, Jakuzu, Mašíny a z politiků snad jen Berlusconiho. Taky proto se snažíme mezi lidma víc poslouchat a méně mluvit.

Ono se nám to pak při práci hodilo čím dál víc. Peněz jsme měli taky dost, takže o koníčky a jinou zábavu než jenom čumět do tabletů a ujíždět na síti, nebyla nouze.

Sociální sítě se nám hnusily už jen podle názvu. Taky nám bylo jasné, že je to pole spíš pro fízly a úchyláky. Možná tak ještě pro školáky s potřebou se prezentovat za každou cenu a za všech okolností. Nejlépe tak před celým světem. Ještě je možné pochopit nějakou celebritu, že se potřebuje zviditelnit na facebooku nebo twitru, ale proč má nějaký soustružník z „Horní dolní“ psát o tom, co večer sežral, kde byl a tak dál...? No, možná proto, že se fyzicky moc mezi lidi nedostane.

Byly to tenkrát krásné časy a my věřili, že jsme našli ten správný směr v té, pro nás stejně prohnilé, společnosti.